

ANY X.—BATALLADA 493

EXTRAORDINARIA.

BARCELONA IST DE JENER 1879.

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga,
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

L' ANY NOU.

CASSETIANS
A. EDDISSON

OLIVA

PASSARANT

REMINCI

MESTRE
TURP

Ab l' ajuda del Temps sabrá distingir los homes que déu conservar en l' Album de l' Historia y 'ls que déu arrenclarne.

PARÁBOLAS POLÍTICAS.

O quènto es curiós, escótinlo.

A la mateixa hora de un mateix dia, per dos camins diferents que venian a unir-se, formant àngul en un punt, desde l' qual se confonian y seguien endavant, marxaban un home y una dona.

Tots dos se dirigian al punt de bifurcació.

L' un al altre no s' veyan; los arbres ho tapavan.

No s' diré, donchs, si portavan lo mateix pas, ja que això es bastant difícil determinarlo: lo que s' puch assegurarlos es que ván arribar al punt deunió dels dos camins a un mateix temps.

Sorpresa del home:—Una dona bastant caya, vā pensar, barbal.

Sorpresa de la dona:—Un homenot per aquestas soletats? mal negoci, vā pensar ella.

Pero, després de una mica de reflexió, l' un y l' altre ván treure comptes, quedant convensuts respectivament en útim resultat de que era tant inòportú l' pensament del home, com injustificat lo temor de la dona.

Vaig a esplicarlos perquè:

* * * La dona era una pajesa que no duya mès que un cistellet.

L' home, en canvi, anava embrassat que mès no podia anarhi.

Calculin: portava al cap, ficada per la boca, una caldera de aram; a la mà esquerra un pollastre viu; ab la dreta tirava un cabridet lligat ab una corde; y a sota l' aixella hi tenia un bastó.

La dona al véure'l carregat d' aquesta manera, vā tranquilisarse.

—Per més que volgues no t' m podrà fer res aquest mestre, vā pensar la dona. Vā massa embrassat, y si deixava anar lo que porta, l' gall o l' cabrit l' hi fugirian.

Y sossegada ab aquesta reflexió, vā decidir posárseli al costat y seguir lo camí que l' hi faltava fer, acompañada.

* * * Ja tenim a l' home y a la dona fent camí junts y conversant.

—De qué han de parlar un home y una dona quan se troben sols y ningú s' esclota?

Casi es inútil indicarho.

Després qu' ell havia dit moltes gatadas, y qu' ella s' havia tornat tota roja mès de vint cops, la dona vā començar a coneixel' y a téme'l.

Ell se n' anava tot ab parauletas picants, ab xistes y agudases; ella en canvi reflexionava.

Las donas son molt malicioses.

De reflexió en reflexió, de càcul en càcul vā arribar a convence's de que a pesar de la caldera de aram, y del pollastre, y del bastó y del cabrit, que l' altre havia de dur forosament no estava pas massa segura.

Lo que no s' empesca una dona, no s' ho empesca ningú.

* * * En aquestes reflexions estava, quan los dos caminants arriban al fons de un barranc. Si l' camí era solitari, l' siti en que acabaven de posar los pés ho era mès que res, y la dona no atrevint'se a donar ja un pas mès endavant, exclama tota resolta:

—Adèu siau; jo me 'n torno.

—Y això?

—Que voléu que us digui: tinch por de que no us des anandeu!

Ja 'u veulen; la dona del quènto era xarrairota com casi totes las donas.

—Com es possible que t' m desmandi? diu l' home. No v' yéu que si b' puch despendre'm de la caldera o del bastó, si deixo anar lo pollastre o l' cabrit, se m' esca p'an.

—Qué m' explicaréu a m' diu la dona ab una rialla n' aliciosa. Qui no us conegui que us compri. Qui us priva de clavar lo bastó a terra y de lligarhi la corda del cabrit? Qui us priva de deixar lo pollastre a terra y de posarli la caldera al demunt? Veyam!

* * * Ja poden contar vostès si aquesta treta van haberli de explicar al home dos vegades.

Encare la dona no havia girat l' espalla per entornar-s' n' ja l' cabrit y l' pollastre estaven bens assegurats y l' home corria al darrera d' ella.

Lo denens que vā passar, no' u se.

Com que la cosa succechia al fondo de un barranc y no hi havia testimonis....

* * * Vostès dirán:—Bé; y are ja que vè aquest quènto? Aquest quènto ensenya senzillament que quan un té un propòsit, si tracta de realitzar-lo, no es b' que l' reveli.

Ensenya també que quan un maliciós té por de alguna cosa, es molt b' posar la mà al pom de l' espasa; pero fer-ho dissimuladament y de cap manera donant a entendre a l' enemic que es qüestió de desenvainar-la.

Si 'ls constitucionals no haguessin fet com la dona del quènto: si al jugar ab en Cánovas no l' hi haguessin ensenyat les cartas; si el trobarse ab ell p' el camí de la legalitat conservadora, venint de diferents puestos, no l' hi haguessin fet veure la manera com desde l' poder se asseguran eleccions y com interpretant les lleys de cert modo 's logra desfèr-se dels enemicis que fan cosa, francament haurien pogut fer tot lo camí sense exposar-se y sense perdre temps.

Are l' home 'n sab tant com la dona; ja en Cánovas no ha de aprendre cap treta de 'n Sagasta; ja fins pot ensenyar-li la manera de que l' pollastre no fuï, ni l' cabrit s' escapi.

Y jo que si parlava dels pins de Cuenca, per exemple, tal vegada l' Sr. fiscal d' imprenta m' enviaría una carga de pinyes, jo que podria fer un article de fondo, qu' entre altres coses los ensenyaria la manera com se denuncia un periòdic, faig al revés de la dona, y 'ls expliquo un quènto.

P. K.

¡UN ANY DE MÉS!

De la vida la gran roda
un' altra volta ha donat:
un munt d' ilusions de menos,
un munt mès de desenganyos.

¡Quin any d' embulls y de tráfecs,
quin any de p' nas y espants,
de vacilacions y dutes,
de mis ria y fosquetat,
de Faura y Fontrodona,
de Iglesias y de Durans,
de sequedat y llagosta
y... (això es lo piñor), de fam!

Del Jener fins al Desembre,
de l' un cap al altre d' any
hem vist totes las trégrías,
tots los embullichs mès grans
que pot veure una persona;
jo' hi há hagut lo que 's diu' un fart!

Hem vist dia y nit en Cánovas
ab lo látigo a la ma,
estobant a trotxe y motxe
a aquells que han cridat massa alt.

Hem vist al Conde Toreno
fent carreras de caballs,
gastant milions en hipódromos
y dibent al rindemà,
als mestres que demanaban

que 's paguessin lo atrassat:
—Mestre, avuy no tinch un centim;

torni a passà 'l mes esulant.
Hem vist al fanós Romero

derramant sa gracia y sal
y derramant... cada morma
que 's ns ha f-t quedà a tots blaus.

Hem vist al bon Aldecoa
que Déu l' bagi perdonat
empa tantos com a milers,
no deixant nos ressolar,
y propinatnos las mulias
com qui despatxa gelats.

Hem vist l' insigne Batllori
festse celebre a Hostal'ranchs,
jugant a blancas y a negras
y mostrant ab elarelat
que allí l' candidat que guanya

no es lo que té mès votants.

Hem vist nostres carrers foscós,
sense un sol facial de gas,
rumbejant las llumaneras
com en temps del pare Adam

Hem vist totes les fous secas,
hem vist apujarse 'l pa,
hem vist cuchs y filoxera,
y hasta hem vist, per acabar,
volar l' última presa

que, per gran casualitat
teniam a la butxaca

mès venuda que un sant.

¡Veyeu si n' hem vist de cosas

y totes en un sol any!

Viure això es una de ixa:
al meros si 'ns fan pagar
també en canvi 'ns diversiteixen

presentacions al davant,

com si fos una llanterna,
novetat tras novetat
y sorpresa tras sorpresa,
repartint é intercalant
de tant en tant clatellada
y estofal, per variar.

Se'n vaix, ab franquesa,
te 'n pots anar descansat;
tanta feyna en dotze mesos
no l' havia fet cap any.

Méntres quedí un ser a vida
dels molts que l' han aguantat,
may se perdrà la memòria,
may las gracies moriràt.

Tot'hom recordarà ab gloria
los moments que 'ns has donat,
la gana que has fet passarnos,
l' istiu que 'ns vas regalar,

l' bivera crù que ara 'ns adobas

y 's quartos que 'ns has pispat.

¡Abur, any; hasta la vista!
Si acàs p' el camí ahont vas
al setau a nou hi trobas
que està ja a punt d' arribar,
dígal que si projecta
portarse com t' has portat
ja pot començar a entornar-se'n
allà d' hont venen los anys,
pues si ab pochs anys més de tráfecs
com lo que estém acabat,
tant matx s' s' u aniriam
sens remisió a can Pistras,
tant se val que l' any que virgu
sigui, per acabà aviat
y sortir d' un cop de sustos,
l' any del judici final.

C. GEMÀ.

L' ocupar-se un periòdic estranger
del restabliment dels passaports
per anar a França, exclama:

«Vamos á veure, quin dia á Espanya se suprimirà l' carril per restablir les diligencias y las gaeras!»

Lo mateix periòdic s' ocupa de la mida dictada p' el govern, creant cent quadros de infanteria y alguns altres de caballeria ab l' objecte de colocar als oficials excessents, y diu:

«En tots los països l' administració, com lo seu mateix nom ho indica, serveix per administrar; a Espanya á la quènta serveix per mantenir als empleats que no tenen feyna.»

Las dugas consideracions del periòdic estranger, son a sé molt merescudas.

¡Aquesta es la consideració que mereixen fora de casa, desde que 'ns governan los conservadors!

Qualsevol diria que son conservadors de la llàstima que inspiren als demés països.

Modo que ha tingut lo Sr. fiscal de imprenta de donar al Sr. Lopez las bonas f' stas.

L' hi envia l' dia de Ignocents un comissari de policia, ab l' ordre de comprarli sense pagar totes las Campanas.

Algú podia creure que tot això era una broma. ¡Com que passava el dia dels Ignocents!...

Donchs no se'n varen: després hem vist que s' tractava de una denúncia.

¡La Campana denunciada!.. Paciencia: per xó no s' esquerdrà aquesta campana. D' altres de més tremendes n' ha passades, y està cansada de tocar a morts pels mateixos que la perseguian.

Pels diaris sabrà el dia de la vista. Per are no s' diré sino que s' ha encarregat de la defensa l' jove y distingit atavocat D. Joan Sol y Ortega.

Paraules de 'n Romero Robledo:

«Jo no caure: únicament d' en tant en tant faig veure que catch per saber quins amics m' abandonan, y saber aquells ab qui podria contar lo dia de la desgracia.»

Senyor Romero Robledo ¿Vol quedarse sense ningú? Donchs fassí moltes vegades aquesta prova.

Molts s' han estranyat de que un tal señor Catalina entrés a l' Academia.

Diuhen que vā ser un drama y ván xiularlo. Donchs per xó mateix hi entra, porque no'n f' ssi may més cap: l' única manera de fer que un escritor no agafi may més la ploma, consisteix en nombrar-lo académich.

Hi ha un' altra consideració: en Catalina es neo,

y ab més facilitat los neos passan avuy las portas de la Academia, que 'ls burros la del estable.
Y encara n' hi ha un altre: lo nom.
Catalina, es à dir: potser à l' Academia necessitaven una dona que 'ls fés les feynas.
«Limpia, frega y venta 'l foch.»

Tothom sab los embolichs de l' Hisenda espanyola.

Donchs l' altre dia un ministre, l' Sr. Elduayen, vā dir desde l' Congrés:

«L' únic mal de la restauració es no haver tallat comptes lo dia següent de realisar-se.»

Y després vajin preguntant «Ahont son los revolucionaris?»

Pero per altra part, si tractavan de er aquesta operació potser se tallarian.

Una circular del bisbe:

A las iglesias se cremarà cera pura é incens sense mesclas.

També 's tocará música sacra pura y sense mesclas.

¡Aixíz m' agrada! Res de falsificacions:

També podia dir lo Sr. bisbe: Se dirá la missa pura y sense mesclas.

Are porque sápigan com se cumplen las circulars episcopals:

En una iglesia del Ensanxe durant la missa del gall vā tocarse la mística jota del Molinero de Suiza, y per ferla més mística encare ván acompañarla ab un estrepitos refilament de panderos.

Ja estèm esperant lo dia en que 's predicarán sermons ab acompañament de castanyolas.

L' arcalde de un poble molt prop d' Esparraguera té molt bonas ocurrences.

Aquest dia vā manar que á las déu del vespre se tanquessin cafés y tabernas.

Las tabernas ván pagar la multa; los cafés no.

En un d' ells l' arcalde s' hi vā estar molt bona estona.

Vostés preguntarán:—Bè, qué feya l' arcalde?

L' autoritat s' estava ab las cartas á la mà: j u-gava al burro.

Un dels tabernés multats exclamava:—Que pa-gui 'l just pèl pecador, está bé: veus' aquaf las conseqüencias de tenir un arcalde tan aficionat á fé / burro.

LA VESPA Y L' ABELLA.

Una Vespa y una Abella
se troben en un prat
y á questa diu aquella:
—Com es que jo só un ser tant despectat,
A qui tothom detesta,
y tú 'ts cuidada ab zel?—
Y l' Abella contesta:
—Tú sols picas; jo pico y dono mel —

Tot aquell critich neci
que no més sab picà,
merix tant sols despecti;
més si picà y ensenga, 's fà estimà.

CONRAT ROURE.

LO GUIA.

Mil moscas de tots colòs
ab un brunxit voluptuós
al matxo cansat enrotllan,
y 'l dessangran y s' hi enmotllan
en remoll tumultuós.

Y la victim' implicant,
ab lo cap baix y 'l pas lent,
tira y brega y sangna y suo,
y no para un sol moment
a cops de morro y de cuàs.

Mentre 'l Guia enfurmat
—perque en l' hostal s' ha abusat
y tem fer camí a las foscas—
reneg contra las moscas

criulant com un condemnat:
¡Ah moscas remal'hidas,
mala fitissin las didas
y 'ls didots que os han criadas;
axis tinguestan mil vidas
per malarvos mil vegadas!

Y bastonada d' aquí,
y bastonada d' allí;
sense adonarse 'l borralxo,
que qui ho paga tot en fi
no es lo mosquer, sinó 'l matxo.

—Aquesta es la solució
d' un govern d' homes formals
per curar á la nació
los més que l' assotan, més
—segons diu—de 'ls lliberals.»

APELES MESTRES.

VENINT de veure l' Aida un diumenge á la tarda la mèva minyona:
—Qué t' ha semblat Pauleta?
—Que vol que l' hi diga... Hi havia un senyor que ab un bastó
estava sempre si te 'l tiro, si no te
'l tiro... y 'ls cómichs feyan uns
crits....

Lo senyor del bastó á la quènta era 'l director
de orquesta.
Es històrich.

Un periódich constitucional aconsella á un periódich
del govern que no somihi.

Lo periódich del govern podria respóndreli:
—No es veritat que meno? Luego no somio.

L' Ajuntament vā celebrar lo dia de Ignocents ab
una sessió magna.

Figúrinsse que un concejal vā presentar una pro-
posició y que 'l Sr. Fontrodona ab aquella eloquèn-
cia que pesa lo menos quinze arrobas vā combatre-
la tirantla per portas.

Arriba la hora de la votació: casi tots los conce-
jals convensuts per eu Fontrodona, votan en contra
de la proposició del concejal aludit.

L' hi toca 'l torn al ilustre tinent d' arcalde, y á
pesar de que l' havia combatuda, vota en favor.

Aixó prova que 'l Sr. Fontrodona á horas perdudas
juga á concejals... y s' hi divideix molt.

Dias endarrera vā descarrilar un tren á Robledo.
Y diuen que 'l conde de Torenó preguntava:
—Robledo no més?

Lo dia 5 de Janer se celebren á Fransa las elec-
cions de Senadors.

Lo dia 5 de Janer es la vigilia dels Reys.
De manera que á Fransa 'ls reys l' hi portarán
un Senat republicà.

—En qué se sembla 'l paper del Estat al paper d'
estrassa?—En que vā á dotze quartos la lliura.

Y 'ls nobles, gen qué se semblan á las sòpias?—
En que tenen escút.

—Y 'ls carlins á n' als gats?—En que sempre
cauhen de potas.

—Y 'l govern á las marmotas?—En que dorm
molt.

—Y en Fontrodona als capellans?—En que porta
las calzas curtes.

—Y 'ls mestres d' estudi á las serps?—En que
menjan un cop cada tres mesos.

—Y en Mañé y Flaquer á Ciceron?—En res.

—Y Espanya á un camp perdut?—En tot.

C. GUINA.

No puch veure que altre t' miri,
ni que siguís presumida,
ni puch veure 'l à tú nena.
perque... soch molt curt de vista.

Que ab tú 'm casi dius Pepeta;
més a xó no 'u faré pas;
ja sabs que casat en home
diuben qu'es burro espaiat.

Sí 't casas ab mi, nineta,
de veras re 't faltarà:
lindrás cotxe, dos cambreras,
y un embusterer al costat.

P. V.

CUENTOS

LA FORSA DE LA COSTUM.

Un intim amich mèu té un magnific r llojet de
repetició: apretant lleugerament un petit rossor,
se senten tocar las horas y 'ls quarts.

—Aquest rellotje, me digué un dia mon amich,
aquej ahont lo véus m' ha salvat la vida. Feya molt
temps que estava jo renyit ab lo sereno del mèu
barri; era un home vell y rapatani, portava trenta
sis anys de fè de sereno y tenia un genit insuïble.

Quan me van elegir concejal, no vaig parar fins
que l' vaig fer destituir, y l' home al quedar sense
l' empleo vā tenir tal disgust, que s' creyan que no
n' surtia.

Una nit no ho vā poguer resistir més y en vista
de que no podia morirse, vā resoldre matarme!

Sortia jo del Calè Nou, una nit, á las dos, quan
al entrar al mèu carrer veig apareix un bult del
buyl d' una escaleta abalansantse sobre mi.

Un punyal llubia en ses mans, y dret lo veyà
clavarlo en mon pit. Volgui cridar y m' faltà la
veu. No m' quedava cap recurs.

Pero per sort miraculosa la punta del punyal vā
ensopegar ab lo rellotje, fregant la molla. Lo re-
llotje tocà las dos y l' sereno, groch y tremolant,
olvidantse de tot, per la forsa de la costum de tren-
ta sis anys de cantar la hora, vā cridar ab estentó-
rea veu:

—Las dos han dado, sereno....

Estava salvat. Aprofitant aquesta distracció del
sereno, jo vaig fer com lo rellotje: vaig tocá 'l dos.

J. M. BARTRINA.

S' havia suicidat un trasnochador y un gacetiller
escribia:

—Ha puesto fin á sus días....

Lo director del periódich:

—Aixíz no vā bé: Posihi. «Ha puesto fin á sus
noches....»

Un xicot pobre vā anar á demanar la mà de una
noya rica.

—Pero que té vostè? vā preguntarli 'l pare.

—Lo gust de demanarli á la noya, vel' hi aquí.

—Pero que no sab que la mèva filla conta ab
una posició brillant?

—Precisament, per xó l' hi demano.

—Pero fill mèu, vostè no conta ab res: si al menos
tingües alguna esperança....

—Esperanza ray! Per exemple ¿qui 'm priva d'
esperar que vostè 'l dia menos pensat se mori, y
'ns ho deixi tot?

Un estudiant vā á casa del catedràtic, per un
assumpto relacionat ab lo curs, en lo moment en
que aquest sentat davant de un pollastre, vā á
trinxario.

—Hola! ¿que ja ha esmorsat vostè? l' hi pregunta
a 'l catedràtic.

—No senyor, no encare, diu aquest menjantse
una cuixa ab la vista.

—Donchs ja veurà, vaji á esmorsar ab una corre-
guda, y cuyti á tornar que encare 'm trobarà aquí.

—Pep ¿vols veni al Odeon?

Han abaixat molt l' entrada.

—Si tant ho han fet, noy, tinc rêm
d' entrar 'hi de quatre graps.

R.

Era un pobre traginer
que sobre un burret moltat
fujia desesperat
de Marfa sa muiler.

Y tanta por l' hi tenia
quan lo burret l' hi bramí,

que tremolant esclamó:

—Ja m' ha sentit la Marfa.

P.

—Vosté 'm trencà la respecte,
me l' ha trencat, si senyor...

—Home dignum aboni ne vener,
y n' hi comprare un de nou.

P. V.

- Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
1. XARADA 1.—Ramona.
  2. ID. 2.—Agapito.
  3. MUDANSA.—Dalt.—Pal.—Cal.—Sal.—Mal.
  4. ENDEVINALLA.—Serp.
  5. QUADRAT DE PARAULAS.—Pipa.
Inés.
Pepa.
Asas.
  6. CONVERSA.—Norma.
  7. TRENCÀ-CLOSCAS.—Papé d' estrassa.
  8. GEROGLÍFICH.—Per Pascua y per Nadal cada ovelha al seu corral.

ENDEVINALLAS DEL DÍA (D' IGNOCENTS.)

- Hont es Sant Roch?—Al Calendari.
—Un home que li han llevat lo cap i hont té lo cap?—Fora de puesto.
—Lo pas del mar Roig i hon son los israelites?—En Iloch.
—Lo sereno ha perdut alguna cosa i que busca 'l sereno?—Qui ho sab qué Mare de Déu busca!
—Un pare felís i hont té la criatura?—A dida.
—Quin sant som?—Los Ignocents.

XARADAS.

I.
Per una trista hu-te-cera
avuy han tingut gran riaya

à dins de la mèva vinya
lo Gumersindo y en Pera.
Lo primé ab una dos-tres
la total ha malferit
del segon y ara m' han dit
que com dos-lu ha sigut prés.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Lligada y sempre per alt
me fan anà, y sense seny
espanyo si un altre empeny
à voltas per bò o per mal.

TRILL.

MUDANSA.

Tot crides à un animal;
si tens tot podrás gastar,
y la gran tot visitar
per mès que t' surti a'guna mal.
Tot es nom d' un militar;
tot una cosa qu' enganya,
y del tot fico à la panxa
molts cops per aprofitar.

MORATILLA.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

. . .

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment donquin una suma de 15.

CONVERSA.

- La Pepeta s' casa, Carlets?
—Quan? y ab qui?
—Ab lo Pau, allé pèl Mars.
—Eli ha anat ja à demanaria?
—Si y van à passat la lluna de mel.
—Ahont?
—Entre tu y jo he habem dit.

FREIXETA PETIT.

TRENCA-CLOSCAS.

Manuel.—Andreu.—Marta.—Candida.—Martina.—Conrado.

Celocar aquells noms de modo que s' liegeixi lo nom d' una vila d' Espanya.

GEROGLÍFICH.

ENTRD

Homero, Milton

L. O

Ciclope:

Lluís XVI.

OSCURANTISTA POBRE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR. (1).

Han enviat xardadas y endavinalles dignas d' insertarse 'ls ciutadans N. P. B., Llum de Cuyna, Barcelon, Pau Sols, Noy Maco y Mistier Bròkil.

Les demés no 'ns mencionan no' ns serveixen, com y tampoc lo qu' envien los ciutadans Misericòrdia, Fany i C., Agricòltor, Francesc Cannoner, P. Batlle, Barberet de Maiàr y Poeta retirat.

Gutada A. V. y P. Martorell: Cregui que deplorém la omission que varem cometre i que quedí subsanada en lo present número. Si vosté sapigues qu' en la redacció de un periòdic que surt cada setmana, los recados verbals poden quedar olvidats inadvertidament, ja no estranyaria que la Campana vaja ser víctima del olvit, en que no v' incorre la Gaceta, per la ràhò de ser un diari que està sempre ab la ploma a les mans. Respecte à la forma de dar la notícia no està just: sempre es millor y més considerat un sueltu de redacció que un anunciu aquests, pagant, s' obtenen sempre que 's volen: los altres, sempre que las persones s' ho mereixen.—Embarquiniador: Gracias per la noticia que 'ns dona.—Valls: L' hi hem enviat l' Almanach per correu.—T. A.: Hi anirà 'geroglífich'—F. L.: La poesía no té cap fondo nou y una forma bastante pesada ab molts d' haberi en totas las quintillas la mateixa rima.—Noy macos.—Insertaré el triángul.—Pau Sala: Idem la sinonímia.—Barcelona: Insertaré el quadrat.—Sémola C. y C.: Parlém entre lo que 'ns diu de lo que no pot portarnos compromis, qu' en aquests temps primé es la poll que tot.—G. Bonet: Los números atrassats valeu quatre quartos cada un: si 'ls vol pot enviar l' import en sellos.—Trapitja-espínas: Gracias per las noticias que 'ns dona.—Bartnat Pescaire: Insertaré una fuga de vocals.

(1) Correspondencia al número anterior; pero v' retiraré per exèss de original.

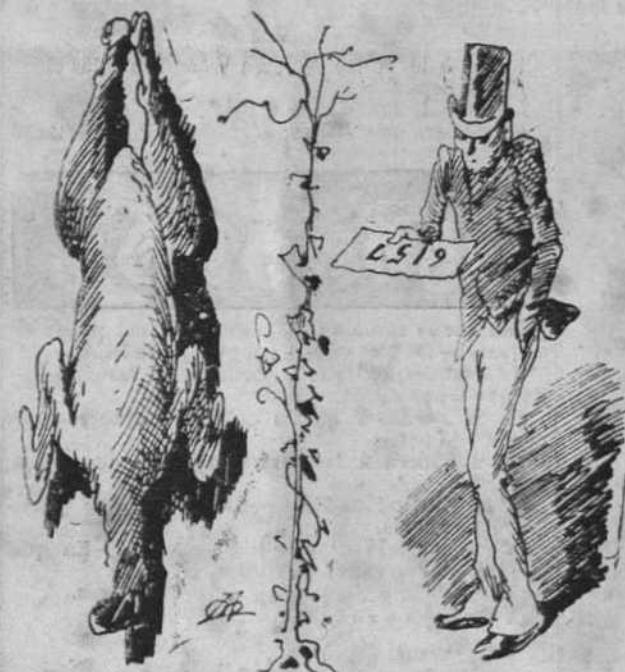
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, filii, Arch del Teatre, 21 y 23.

LA VIGILIA DE NADAL Y 'L DIA DE NADAL.

Lo Gall.

La grossa de Madrit.

Don Anton.

La Nació.